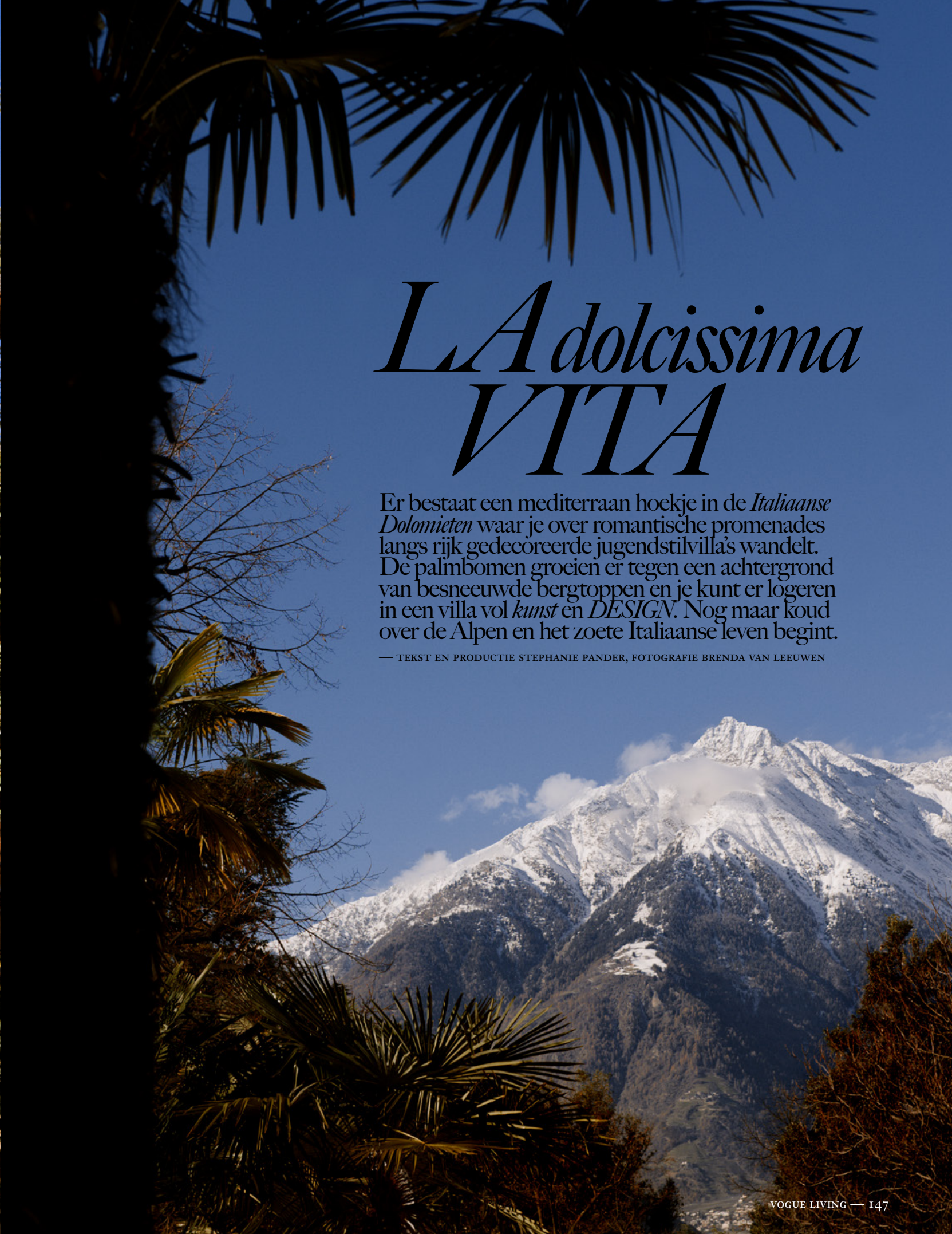

Hoe dicht bij Merano, hoe
meer palmbomen. Ze staan in de
stadsparken, de tuinen en prijken
parmantig voor de gevels van
de sierlijke jugendstilvilla's.

LA dolcissima VITA

Er bestaat een mediterraan hoekje in de *Italiaanse Dolomieten* waar je over romantische promenades langs rijk gedecoreerde jugendstilvilla's wandelt. De palmbomen groeien er tegen een achtergrond van besneeuwde bergtoppen en je kunt er logeren in een villa vol *kunst* en *DESIGN*. Nog maar koud over de Alpen en het zoete Italiaanse leven begint.

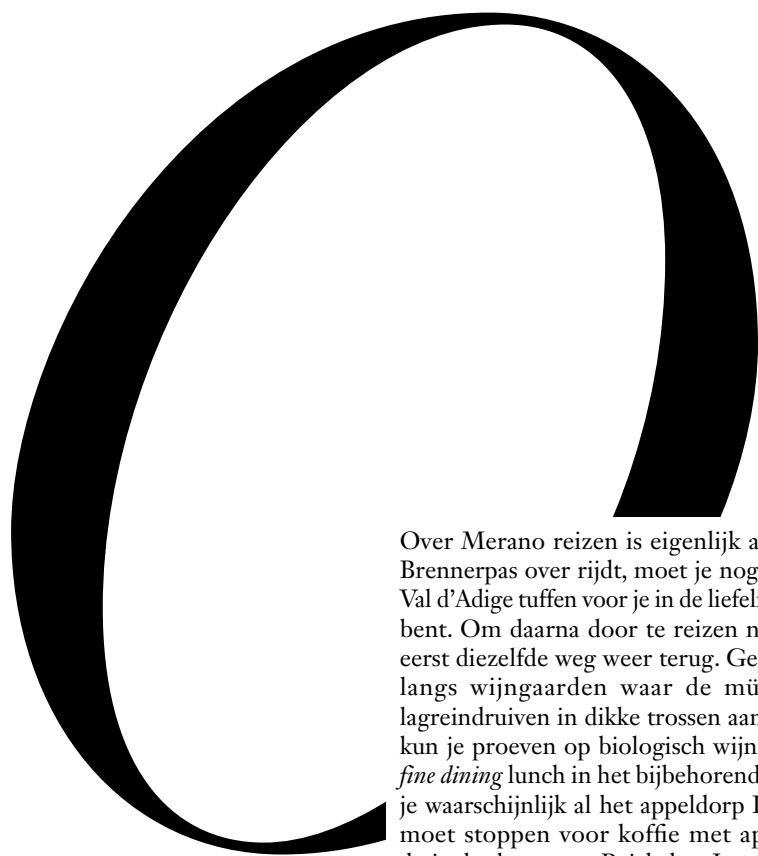
— TEKST EN PRODUCTIE STEPHANIE PANDER, FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN

De masterbedroom van Villa Fluggi. Het werk aan de muur is van Virge, op het bedtafeltje een vintage Lotte-lamp.

Op het brede balkon dat grenst aan de slaapkamer staat een originele zeeegroene Spaghetti-lounger van Bogen 33.

Over Merano reizen is eigenlijk altijd om. Als je met de auto de Brennerpas over rijdt, moet je nog zo'n veertig kilometer door de Val d'Adige tuffen voor je in de liefelijke Noord-Italiaanse palmenstad bent. Om daarna door te reizen naar Milaan of Venetië, moet je eerst diezelfde weg weer terug. Geen straf overigens, want je toert langs wijngaarden waar de müller-thurgau-, vernatsch- en lagreindruiven in dikke trossen aan de stokken hangen. De wijnen kun je proeven op biologisch wijngoed Kränzelhof of tijdens een *fine dining* lunch in het bijbehorende restaurant Miil. Daarvoor ben je waarschijnlijk al het appeldorp Lana gepasseerd, waar je vooral moet stoppen voor koffie met appeltaart in de konditorei van designherberg 1477 Reichalter. Je zou er zelfs een nachtje aan kunnen plakken om te logeren in de frivole Villa Arnica of in het familie-landhuis Ottmannngut, net buiten Merano. Al met al helemaal geen onaangename omweg, want hier in Südtirol gebeurt het. Het niveau van hotels en restaurants ligt opvallend hoog en jonge hoteliers en chefs werken hard om de tradities van hun regio toekomstbestendig te maken.

Palmen in de sneeuw

Hoe dichterbij Merano, hoe meer palmbomen. Ze staan in de stadsparken, de tuinen en langs de promenades waar de stad beroemd om is. Ze prijken parmantig voor de gevels van de sierlijke jugendstilvilla's of eigenwijs tegen het decor van de besneeuwde toppen van de Dolomieten. Weinig magischer dan een palmboom in de sneeuw. Deze Meraner palmen zijn een aankondiging van wat er komen gaat. Zo moet het gevoeld hebben voor reizigers die begin 1900 een *grand tour* door Europa maakten en in de voetsporen van keizerin Sissi vanuit het vochtige koude noorden de Alpen overstaken. En toen was er licht! De eerste voorzichtige zonnestralen die Zuid-Europa aankondigen en de gedroomde palmboom waarover zij liederlijk naar huis schreven op postkaarten met een kartelrand. Zo voelt het nog steeds als ik later die middag vanaf de hogergelegen wijk Maia Alta (Obermais) naar het centrum wandel, Merano als een wild begroeide tuin van Eden beneden in het dal. →

Rondom Villa Fluggi loopt een balkon waar op elk moment van de dag wel ergens zon is.

*Buffet in de eetkamer met
daarboven twee werken van Virge.*

*De mid-century loungestoelen
in de woonkamer.*

Trap naar het tafeltje boven aan de balustrade van restaurant Il Meteo.

Il Meteo is het eigenzinnige club-restaurant van kunstenaar Agata Erlacher.

Het zonovergoten sixtiestappenbuis van Villa Fluggi is misschien wel een van de fijnste plekken in het huis. Het verbindt de drie verdiepingen, die vroeger afzonderlijke appartementen waren.

De overloop in Villa Fluggi. Tafels voor planten van het Zweedse Svenkst Tenn.

De neonletters aan de gevel van Hotel Europa Splendid herinneren aan de grandeur van vervlogen tijden.

Reizen naar *MERANO* is absoluut geen *onaangename* omweg, want hier in Südtirol gebeurt het

Ik volg de Passeggiata Lungo Passirio langs de rivier de Passer, waar op deze vroege voorjaarsdag Meraner in hun winterjassen genieten van een ijsje. Ik ga op een bankje zitten in de Wandelhalle, een overkapte houten promenade met sierlijke gietijzeren pilaren en schilderijen van besneeuwde berglandschappen tegen de muren. Op het terras van Café Darling ziet het oranje van de Aperol Spritz. Ze worden gemixt achter de prachtige houten bar en geserveerd op zilveren dienblaadjes door mannen met witte schorten voor. In de verte knippert het neonlogo van hotel Europa Splendid. Als ik niet in Villa Fluggi zou logeren, dan had ik hier een kamer geboekt.

Huiskamerdisco's

De modernistische jarenzestigvilla is het voormalige woonhuis van *Wallpaper*- en *Monocle*-oprichter Tyler Brülé. De Monocle Shop een straat verderop herinnert nog aan de jaren dat hij hier woonde. Jaloersmakend hoe sommige mensen neerstrijken op een plek ver voordat anderen doorhebben hoe bijzonder die is. Toen hij Villa Fluggi in 2019 verkocht aan Carmen en Klaus Alber, tevens eigenaren van spa-boetiekhotel Miramonti, liet Brülé niet alleen een groot deel van zijn persoonlijke kunstcollectie achter, maar ook

het complete meubilair. In de woonkamer Florence Knoll-sofa's en Hans Wegner-loungestoelen, boven de eettafel de Lobmeyr-kroonluchter en op het terras bistrostoelen van het Oostenrijkse designhuis Karasek. Als de zon doorbreekt lig je heerlijk beschut op het brede balkon waar een originele zeegroene Spaghetti-lounger van Bogen 33 staat. In het huis hangt een aangename echo van de vele cocktailparty's en huiskamerdisco's die hier zijn gehouden. Ik kan me zomaar voorstellen dat ik komende dagen zelf lukraak wat burens uitnodig voor een feestje. De villa smeekt er om.

De volgende morgen moet ik me ertoe zetten de deur uit te gaan. De zon schijnt, de stad lonkt, maar de villa trekt ... Uren zou ik kunnen bladeren door de stapels tijdschriften en kunstboeken die overal liggen uitgestald, bestuderen hoe het licht elk uur ergens anders het huis binnenvalt, de kunst aan de muren bekijken of me onderdompelen in de dichtbegroeide tuin die het huis omringt. Zoals ik me ook weleens probeer voor te stellen hoe het is om de lotto te winnen, stel ik me nu voor dat ik word gebeld met het slechte nieuws dat mijn huis in Amsterdam is afgebrand. 'Maar,' zo gaat de mysterieuze beller verder, 'er is ook goed nieuws: u mag voor altijd in Villa Fluggi blijven.' Ik zou er geen minuut om treuren en niets missen behalve misschien mijn man en de kat.

Stille Agata en de Big Lebowski

Rond lunchtijd maak ik me los van de villa en wandel naar restaurant Il Meteo, dat aan het begin van de Gilf Promenade ligt. Het eigennuttige club-restaurant van kunstenaar Agata Erlacher zit in een vanillekleurige villa aan de rivier. Vanbuiten ziet het er wat sleets uit; binnen is de ontvangst vriendelijk maar afstandelijk. Ik ben de enige gast die middag en ga aan de lange tafel midden in de zaak zitten, gebiologeerd door een spiraalvormige fruitschaal gevuld met mandarijnen. Als ik er eentje beneden van de spiraal pak, rollen de mandarijnen erboven een plaatsje op. Ik pak steeds een nieuwe mandarijn die ik daarna weer terugleg boven op de schaal, gewoon om te zien hoe ze daardoor allemaal een plaatsje opschuiven.

Ik schrik als Agata ineens aan mijn tafel staat; ze moet geluidloos naderbij gekomen zijn en lijkt te wachten tot ik het woord neem. Snel leg ik de mandarijn terug en bestel pittige linzensoep en een schaalje geroosterde *pimientos de padrón*. Het vintage interieur lijkt deels overgenomen van de vorige uitbater van het restaurant, maar het is Agata gelukt er een eigen draai aan te geven. Op de tafel naast mij een groot boeket gedroogde veldbloemen, vanaf de koelkast grijnst de Big Lebowski me toe en aan de muur tegenover mij hangt een blow-up van een dromerig meisje met een rode roos in haar hand. Ik zou zweren dat het de jonge Agata is, maar ik durf het haar niet te vragen. De soep is uitmuntend en als ik dat later bij het betalen van de rekening zeg, lijkt Agata een beetje verlegen. Alsof ze daaraan twijfelde.

Het centrum van Merano heeft ook een middeleeuws deel, met als pronkstuk de Via Portici, een lange winkelstraat waar je aan beide →

Weinig *magischer*
dan een palmboom
in de *SNEEUW*

*Palmen langs
de promenade
van Merano.*

*Een van de terrassen
van Villa Fluggi.*

Het terras van Café Darling.

*Kaj Bojesen-aapjes onder
een werk van Virge.*

Overloop op de tweede verdieping van Villa Fluggi, waar deze prints van Montreals Expo 67 hangen.

Vogue's goldlist

1477 Reichhalter & Villa Arnica We schreven eerder over deze dorpsherberg in Lana, die door de broers Klaus en Moritz Dissertori gerenoveerd is. Hier kun je niet alleen geweldig eten, maar ook overnachten in een van de acht kamers. De broers knapten ook de sleetse zomervilla Arnica op en maakten het tot een van de meest gewilde hotels in de regio – alleen in de zomer open, maar nu vast reserveren kan geen kwaad. 1477reichhalter.com, villaarnica.it

Europa Splendid De grande dame onder de Meraner hotels, pal tegenover de thermen. De nieuwe Liberty's Bar & Bistro is inmiddels de favoriete hang-out van de inwoners. europa-splendid.com

Kränzelhof & Miil Wijndomein met beeldentuin. Met mooi weer kun je lunchen in de Essbar, waar kleine gerechten en fingerfood op de kaart staan. Uitgebreid tafelen kan bij *fine dining* restaurant Miil. miil.it

Meteo Restaurant & Beach Bar Meteo houdt het midden tussen een excentriek restaurant en een club en zit in een verlaten villa aan de rivier, een klein stukje boven de stad. Er is een uitgebreide concertagenda en op de avonden van optredens doet het ook dienst als bar. cometometeobaby.it

Ottmannngut Net buiten het centrum van Merano ligt een prachtige hotelvilla omringd door groen. De negen ensuitekamers, gevuld met familieantiek, een eigen wijngaard en een tuin met oranjerie voor herfst en voorjaar. Eigenaar Martin Kirchlechner nam het pension van zijn oma over en renoveerde de villa met respect voor de historie en familietraditie. ottmannngut.it

Trattoria Mainardo De ultieme buurttrattoria in hartje Merano. Alle dagen geopend, behalve zondag. Reserveren is een must. Via Mainardo 19, 0039-3451575412

Villa Fluggi Droomvilla voor tien personen in een rustige woonwijk net boven Merano. De villa is ingericht door tijdschriftengoeroe en stijlicoon Tyler Brülé en tegenwoordig eigendom van de eigenaren van boetiekhotel Miramonti. villafluggi.it

zijden onder de bogen loopt. Zomers lekker koel en 's winters droog. Ik stop voor een smalle pijpenla. Binnen liggen de schoenendozen opgestapeld tot aan het plafond. Ik stap binnen en koop een paar nachtblauwe *friulana*'s, een puntig fluweel huisslofje dat oorspronkelijk uit de regio Friuli komt maar sinds een paar jaar z'n opmars maakt in boetieks in Milaan en Parijs. Het origineel, zo heb ik me laten vertellen door een Friuliaanse schoenmaker in de stad Udine, heeft een zool van oude fietsband en is gevoerd met lakenstof. Het fluweel dat gebruikt wordt voor de bovenkant van de slof is vaak een overgebleven lapje. Een duurzaam schoentje van restmateriaal dus, waarop arme landarbeiders 's zondags naar de kerk gingen.

Canederli en panna cotta

In een van Brûlés *little black books* die ik ergens in Villa Fluggi gevonden heb, stuit ik op Trattoria Mainardo. Een typisch Noord-Italiaans buurtrestaurant waar je het best voor de lunch kunt aanschuiven, hoewel ze ook voor diner geopend zijn. Overdag zit je er tussen mensen die in de buurt werken, maar naar goed Italiaans gebruik de tijd nemen voor de lunch. Ze bestellen er Tiroler gnocchi met room en spek of een bord goulash met *canederli*, dumplings van oud brood. Daarna is er steevast panna cotta met fruit van het seizoen. Niemand vindt het vreemd als je in je eentje aanschuift en de dagelijkse klanten herken je omdat ze een vaste tafel hebben en zonder iets te bestellen toch hun eten op tafel krijgen. Zonder reservering kun je vergeten dat je voor de doordeweekse lunch een tafel krijgt – je kunt het best even langslopen in de ochtend, want een website is er niet. Helemaal onder de radar is de trattoria trouwens niet gebleven, want ze kregen vorig jaar 82 van de 100 punten in restaurantgids *Falstaff*.

Zo is er stiekem wel meer goed in Merano, maar het lijkt of weinig mensen dat weten. In de winter trekt het wintersporters en in de zomer wandelaars, maar in de herfst en in het voorjaar is het er rustig, terwijl Merano juist dan zo veel te bieden heeft. Je hebt de promenades en de thermen voor jezelf en op cultureel gebied is er dagelijks wel iets te beleven. Het is niet moeilijk me voor te stellen hoe het zou zijn om hier een tijdje te wonen. Een ochtendwandeling eindigt steevast met koffie bij 'mijn' Darling en met een beetje geluk heb ik elke dinsdag een vaste lunchtafel bij Mainardo. Zomaar, zonder reservering en zonder bestelling probeer ik jaarrond alle seizoensvarianten van de *canederli* uit: met spinazie, met spek en room, met raapstelen of postelein. Als het even kan woon ik dan in Villa Fluggi, waar met vijf dubbele slaapkamers genoeg ruimte is om mijn vrienden uit te nodigen. Wat moet het heerlijk zijn om in november de eerste sneeuw te zien vallen die voorzichtig blijft liggen op de palmbladeren in de tuin of om eind maart de magnolia voor het huis te zien bloeien. —

Er is *STIEKEM*
wel meer goed
in *Merano*, maar
het lijkt of weinig
mensen dat weten

Door Merano stroomt de rivier
de Adige, waarnaar de regio Alto
Adige genoemd is.